

Crvenkapica

Jacob i Wilhelm Grimm

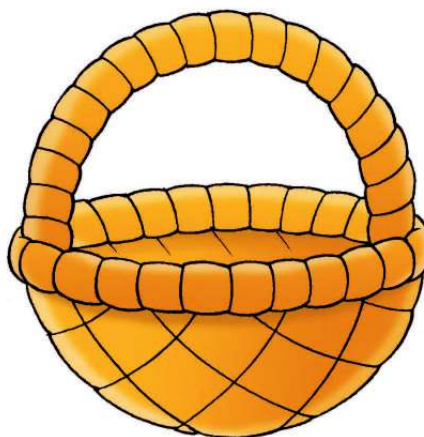

Jednom davno živjela je dobra mala djevojčica koju su voljeli svi koji su je poznavali, a najviše njezina baka, i nije bilo ničeg na svijetu što ona ne bi učinila za svoju dragu unuku. Jednom joj je poklonila prekrasnu kapicu od crvenog pliša, koja joj je tako dobro pristajala da ju djevojčica više uopće nije htjela skinuti, pa su je nakon toga prozvali Crvenkapica.

Jednog dana majka je rekla Crvenkapici: "Draga moja, ovdje je kolač koji sam ispekla i boca vina; odnesi to svojoj baki jer je bolesna i slaba i to će joj pomoći da ozdravi. Otiđi odmah, dok još nije prevruće i hodaj pažljivo i polako i nikako nemoj skretati sa puta. Kada dođeš kod bake nemoj zaboraviti reći 'Dobro jutro' i nemoj zaviriti u svaki kutak prije nego što to kažeš."

"Biti ću pažljiva i neću skretati s puta" svečano obeća Crvenkapica.

Bakina kuća nalazila se u šumi, na kilometar od sela i do nje je vodio šumski put. Samo što je Crvenkapica ušla u šumu, pred nju na stazu iskoči vuk. Crvenkapica nije znala kako opasan može biti i nije ga se uopće preplašila.

"Dobar dan, Crvenkapice", reče on.

"Dobar dan i tebi vuče."

"Kuda si se zaputila tako rano, Crvenkapice?"

"Idem kod svoje bake."

"Što to nosiš u košari?"

"Kolač i vino. Moja baka se ne osjeća dobro pa ju želim malo razveseliti."

"A gdje živi tvoja baka, Crvenkapice?"

"U šumi, na kilometar odavde. Njena kuća se nalazi pored tri stara hrasta, ispod stogodišnjeg brijesta. Sigurno je poznaješ." odgovori Crvenkapica.

Vuk pomisli u sebi: "Kako preslatka mala djevojčica, sigurno je izvrnog okusa, boljeg nego njezina baka. Ali ako budem strpljiv, mogu pojesti obje." Zato je još neko vrijeme hodao pored Crvenkapice, a zatim reče: "Vidi, Crvenkapice, kako je krasno cvijeće koje raste u šumi. Zamisli kako bi se baka radovala da joj ubereš koji stručak mirisnog šumskog cvijeća."

Crvenkapica zastane i zaista ugleda prekrasno cvijeće svih boja kako izviruje uz šumski put, između drveća i svugdje oko nje.

"Sigurna sam da će se baka veseliti. A kako je još rano, stignem ubrati malo cvijeća i stići na vrijeme do bake" reče Crvenkapica i skrene sa staze u šumu u potrazi za lijepim cvjetovima. Kako bi ubrala jedan, ugledala bi još jedan malo dalje i tako je, malo pomalo, ulazila sve dublje u šumu.

A vuk je za to vrijeme krenuo prečicom do bakine kuće u šumi i malo poslije zakucao je na bakina vrata.

"Tko je?"

"Crvenkapica," reče vuk malo promjenjenim glasom. "Donijela sam ti kolača i vina, otvori mi vrata."

"Samo okreni kvaku" dovikne baka, "ja sam preslaba da izađem iz kreveta."

Vuk okrene kvaku, otvori vrata i bez ijedne riječi jurne preko sobe, ravno na bakin krevet i proguta baku u jednom zalogaju. Zatim obuče njezinu spavaćicu, stavi njezinu noćnu kapicu na glavu, navuče zavjese na prozore i legne u krevet.

Crvenkapica je u međuvremenu bila zauzeta branjem cvijeća, i tek kada je ubrala toliko cvijeća da ga više nije mogla držati u naručju, sjetila se da je vrijeme da pođe kod bake.

Bila je malo iznenađena kada je ulazna vrata našla otvorena, a kada je ušla u sobu, obuzme ju nekakva čudna nelagoda. Onda vikne još s vratiju: "Dobro jutro", ali ne dobije odgovor. Crvenkapica ode do prozora, razgrne zavjese i zatim ode do kreveta u kojem je ležala baka, kape navučene gotovo do nosa i malo čudnog izgleda.

"Oh! Bako!", reče, "kako velike uši imaš!"

"Da te bolje čujem, dijete moje." dobije odgovor.

"Ali bako, kako su ti velike oči!", reče ona.

"Da te bolje vidim, draga moja."

"Ali bako, imaš tako velike ruke!"

"Da te mogu bolje zagrliti."

"Ali, bako! Zašto imaš tako velika usta?"

"Da te bolje pojedem!" zaurla vuk, iskoči iz kreveta i proguta Crvenkapicu.

Nakon toga vuk je napokon bio sit, pa legne u krevet, zaspi i u snu počne strašno hrkati. Lovac, koji je šetao pored kuće obilazeći lovište, začuje taj zvuk i pomisli: "Kako sirota starica jako hrče. Moram pogledati treba li joj nešto." On uđe u kuću, dođe do kreveta i ugleda tamo velikog vuka kako spava. "A tu si," reče lovac, "ti stari lopove. Već dugo te tražim." Zatim pomisli kako bi mogao ubiti vuka, ali se sjeti da je vuk možda pojeo baku, pa ode po škare i zareže vuku trbuh. Nakon što je zarezao pet šest puta, iskoči Crvenkapica iz vučjeg trbuha, a odmah zatim i njena baka.

"Kako je ovo bilo strašno, kako je samo mračno u vučjem trbuhu", reče Crvenkapica.

Crvenkapica zatim ode nakupiti kamenje u dvorištu, kojim zajedno napune vukov trbuh i zašiju ga.

Kada se vuk naspavao, digne se iz kreveta i osjeti strašnu žeđ pa odvuče svoj teški trbuh do bunara da se napije. Ali kad se nagnuo iznad njega, kamenje u trbuhu ga povuče preko ruba i on se utopi u bunaru.

A baka, Crvenkapica i lovac proslaviše uz kolač i vino. A Crvenkapica obeća sama sebi: "Od sada ću uvijek, uvijek raditi onako kako mi kaže majka, i nikada neću skretati s puta."

Bilješka o piscu

Braća Grimm, Jacob i Wilhelm rođeni su u Hanauu, blizu Frankfurta. Poznati su po tome što su sakupili više od dvjesto narodnih priča koje su objavili u dvije knjige između 1812. i 1814. godine. Njihova je namjera bila je sačuvati njemačku kulturnu baštinu.

Prevela i priredila: Mirjana Martan
Artmedia, multimedija i izdavaštvo 2008.